 Слагам натрошените амфетки под езика си чак когато приближавам даскалото. И трите! Не мога да рискувам. Едно може и да не стигне.

Подранил съм. Другите още не са дошли.

– О, Кронос! Как е – посреща ме квесторът.

После се вглежда в мен.

– Абе... Май не си много добре днес...

А, но'о съм си добре, искам да кажа. Тия петна по дрехите ми не са от кръв, ако се чудите. Добре, де. От кръв са, ама не е моята. Обаче решавам да си мълча. И квесторът решава да замълчи. По това се познават интелигентните хора. Опитвам се да се шумгна в стаята, но вратата е заключена.

С квестора седим в коридора и неловко мълчим. Той се прави, че си записва нещо в телефона. Аз се правя, че не съм оплескан с кръвта на Гошката и че просто аутфитът си ми е такъв – оригинален. Обаче после идва още някаква квесторка. Тази я виждам за първи път.

– Да не си болен? – загрижено ме пита и посяга към челото ми.

Дръпвам се. Не искам да ме пипа. А ако имаше малко мозък, и тя не би искала да ме пипа.

– Нищо ми няма – отсичам. – Тежка нощ, това е.

Обръщам им гръб, да се споглеждат многозначително колкото си искат. Дано поне днес ми спестят дежурната лекция. За нея винаги има желаещи лектори. Винаги.

Взирам се навън през прозореца. Наблюдавам как се разлиства денят. Птиците започват да се обаждат – малки градски проскубани птичета, кой знае как оцелели в смога и мръсното. Птичета като мен и Гошката. Представих си как Гошката седи на дървото отсреща и чурулика. Дам, започва да ме хваща.

Лека-полека ме обзема еуфория. Няма да е зле да ида до

тоалетните. Да се поизмия. Кой знае какво ми е засъхнало по фейса.

– Има време – успокоява ме квесторът. – Иди.

А оная, новата, ме следи с подозрителен поглед. Мисли, че отивам да си вкарам нещо. Късно е, късно...

Огледалото в тоалетната е съвсем ново. Виждам лицето си ясно. Без коментар. Наплисквам се със студена вода, трия се с малко тоалетна хартия. Я да видим сега?

Опа, като нов съм, батка! А така! Изглеждам почти го-тин!

Намигам си в огледалото и сам си отвърщам. Мегайко копеле съм, нямам грешка!

Изхвърчам със скок от тоалетните. На това му се казва приятно цъкнат. Посреща ме чуруликането на птичките. Чистачките са отворили широко един прозорец в коридора. Пролетната симфония нахлува отвън. Вдишвам въздуха с пълни гърди. Дърветата ще цъфнат съвсем скоро.

Обичам пролетта. Любимият ми сезон. Толкова е чиста. И нова!

Стаята вече е отключена и почти пълна. Оглеждам се – все същите мутри.

– Как е, копелета?

– Ей, Кронос, как си, човек?

Може да сме конкуренция, така да се каже, но всички сме пичове. Е, с някои изключения.

Раздават ни листовете. Вадя вълшебния си химикал от джоба на якето и започвам. Това е лесно. И това. А това е смехотворно лесно.

Изведнъж...

Изведнъж сякаш някой ми дърпа щепсела! Гледам листа пред себе си и нищо. Нищо не вдявам. Нищичко!

Разтърсвам глава. К'во ста'а тука? Това е нек'во ново. По листа нещо мърда. Навеждам се над него, за да го видя отблизо.

Какво е това?

По листа се гърчат странни знаци. Сега виждам по-добре. Червеи са. Големи, гнусни червеи.

Не, не са червеи! Това са змии!
Опитвам се да ги изтръскам от листа. Те падат в скута ми.
Скачам. Крещя. Задушавам се.
Падам.
А после става тъмно като в ада.

 Кой съм аз? Не, какво съм аз? Не знам. Камък ли съм?
Или таралеж?

Над мен примигват ярки светлини. Отвлекли са ме извънземните. Опитвам се да изкрещя, но издавам само някакви грухтящи звуци.

А после пак пропадам в ада.

– Ще отворя прозореца – събужда ме гласът на Професорката. – Красимир обича пролетта. Тя е любимият му сезон.

Тя пък откъде знае?

– Да, да, отворете – казва непознат мъжки глас.

Прозорецът скърца. Не, това са веригите. Веригите, които ме държат окован на дъното на Таргар. Потъвам в бездната. Изплувам от тъмнината. До мен седи Галоа и ме гледа.

– Кажеш нещо, братле – успявам да прошепна.

Еварист Галоа клати отрицателно глава. Не му се приказва с мен. И на мен не ми се приказва с мен. Погледът му дълбае дупка в мозъка ми. Дупката става голяма, огромна! Това не е дупка, това е Таргар!

Отново пропадам. Галоа изчезва.

После се връща. Носи светлина. Дневна светлина. Някакъв глас бръмчи наблизко. Напрягам се и чувам:

– Надявам се, че скоро ще се събуди.

И аз се надявам на същото.

Някъде хлопва врата.

С мъка отварям едно око. После второ. После останалиите. Всичките сто.

Дневната светлина боде.

Въздишам. Сигурно мирише хубаво. Дърветата са цъфнали. Не мога да усетя аромата. Отдавна вече нямам обоняние.

Над мен се навежда познат силует. Не е Галоа. Професорката е. Очилата ѝ се замъгляват. Две кръгчета, изрязани от мъгла.

– Ще извикам лекар – обажда се гласът.

Професорката сяда до мен на леглото. Не казва нищо. Малките ѝ студени ръце гаят лицето ми.

Не помня откога не се е допирала до мен. Мислех, че я е гнус. Не че ѝ се сърдя. Мен ме е гнус, та нея ли?

После малко ми се губи... Дойде някакъв в бяла дрешка. Доктор. Нещо ме попита. Нещо отговорих. Заспах.

И пак се събудих.

– Голям късмет извади.

Пак оня глас. Познат ми е. Чувал съм го някъде. Сигурно е някой от лекарите тук. Обърнах глава към гласа.

– А, не! Пак ли ти?

Това пък май беше моят глас. Нямахше да си го позная, ако го бях срещнал на улицата.

– Здравсти отново – каза Марин.

Не можех да го видя добре, стоеше до прозореца.

– Да не си лекар, бе?

Като го гледам, сигурно е костотрошач. Или нек'ъв изкормвач.

– Не. Художник съм.

Започнах да се хия, но ме заболя и спрях. Художник!

– И к'во правиш тук? Ще ми рисуваш портрет ли?

Силуетът се размърда.

– Някой ден може и да те нарисувам.

– А, ясно. Като Леонардо да Винчи. Издирваш фрийкове, а? „Характерни“ физиономии – изроди, недъгави, луди, стари – абе, сек'ви образи.

Силуетът направи няколко крачки към мен.

– Знаеш кой е Леонардо, а?

Тоя боклук ме обижда.

– Е, как да не знам? Един от костенурките нинджа. Хобито на тая костенурка е да рисува, виждал съм скиците ѝ. С'а, питай ме знам ли какво означава „скица“!

– На върха на езика ми беше – засмя се Марин.

– Виж к'во, човек. Може да съм наркоман, но не съм идиот. Нека да те отворя, че повечето наркомани са с много висок коефициент на интелигентност. Статистика, човек.

– Знам, че не си идиот.

– И к'во за Леонардо? Леонардо е чаткал яко математиката. Точно като мен.

Изморих се от толкова приказки.

– Жаден съм.

На шкафчето до мен имаше чаша с вода. Протегнах ръка, но нещо ме дръпна. Бяха ме увили с нек'ви маркучи.

– Чакай.

Марин седна до мен и внимателно допря чашата до устните ми. Не съм подозирал колко вкусно нещо е водата.

– Стига толкова. След малко още.

– Благодаря, Маринчи.

Исках да кажа Марин да Винчи, ама то, друго излезе. Марин се разхили.

– Това е яко. Маринчи!